

COVRIGEI PERICULOȘI

Vreau să vă întreb ceva: vă place să vă plimbați prin pădure? Ei, ce întrebare pun și eu?! Cui nu-i surâde ideea unei plimbări prin pădure, printr-o livadă sau printr-un parc? Tuturor! Știți de ce? Pentru că așa am fost creați – în mijlocul naturii. La început, când Dumnezeu i-a făcut pe Adam și Eva, i-a așezat într-o grădină. Deci, ce să mai vorbim? Suntem croiți să fim atrași de natură.

Era o zi calduroasă de toamnă. Părinții Mariei, împreună cu alți vecini, erau plecați la câmp să culeagă porumbul. Aaa... apropo, vă place mămăliga? Dar pufuleții? Mie, da!

Cum spuneam, părinții erau plecați să culeagă porumbul, din care o parte urma să fie folosit pentru mălai, iar cealaltă parte pentru hrana animalelor și a păsărilor. Maria rămăsese singură acasă. O vreme s-a jucat prin curte, dar s-a plictisit și s-a hotărât să meargă la verișoara ei, Denisa, ca să se joace împreună.

Ajunsă la casa Denisei, a constatat că aceasta nu era acasă. A căutat-o la mătușa ei și, spre bucuria ei, a găsit-o acolo. Urma să petreacă câteva ore frumoase de joacă. Și nu doar atât – acolo avea parte și de o surpriză delicioasă.

Mătușa pregătea un aluat pentru covrigei sărați, cu brânză și chimen. O bunătate! După ce aluatul a fost dospit și întins, a început să prindă forma unor covrigei buclucași. Au fost puși în cuptor, iar un miros pofticios le-a invadat nărilor. În curând, covrigeii s-au rumenit, au fost scoși din cuptor și așezați într-un coșuleț de paie, să se răcească.

Timpul trecea atât de încet... În sfârșit, au putut savura bunătatea de covrigei care se topeau în gură. Au mâncat... și au mai mâncat... Dar, așa cum fusese învățată de părinți, Maria s-a oprit, mai ales că nu era acasă la ea. Totuși, nu se săturase și gândul îi zbura încă la covrigeii pufoși.

După ce s-au jucat puțin, fetele au hotărât să continue joaca la Maria acasă. Au primit permisiunea să plece, dar Maria a luat pe furiș forma de covrigei. Avea în minte un plan bine ticluit.

Ajunse acasă, fetele s-au apucat de „gătit”. Au luat făină, apă, sare... și cam atât, căci alte ingrediente nu aveau la îndemână. Dar nu conta. Au amestecat compoziția și părea că le-a ieșit un aluat minunat. L-au întins, deși parcă nu era la fel de elastic ca al mătușii, însă nu s-au dat bătute. Au modelat covrigeii cu forma luată pe ascuns.

Totul părea să meargă perfect. Oare? A apărut o problemă: unde să coacă rodul muncii lor? La cuptorul aragazului din bucătărie le era frică să umble. Ce puteau face?

Deodată, Mariei i-a venit o idee pe care Denisa a acceptat-o imediat: să coacă covrigeii pe o tablă așezată pe o pirostrie (un suport din fier, cu trei picioare). Au hotărât să pună câteva lemne și să le dea foc. Deja simțeau mirosul de covrigei proaspăt copti.

Dar de unde lemne? Simplu — din pădure! În spatele grădinii, Maria avea o mică pădure.

Și-au luat „ustensilele” și au plecat. Aveau totul: tava cu covrigei, tabla, pirostria și o cutie cu chibrituri. Pădurea le-a primit cu drag. Fiind o toamnă secetoasă, totul era uscat. Frunzele căzuseră și formau un covor galben-stacojiu, iar copacii golași lăsau lumina soarelui să inunde totul.

Au așezat pirostria, au pus tabla deasupra, au adunat câteva crenguțe uscate și le-au aprins. Crenguțele au luat foc imediat. Totul părea perfect. Chiar așa?

Dar vă întreb pe voi: ce înseamnă un foc într-o pădure uscată? O catastrofă! Un pericol pe care fetele nu-l conștientizaseră.

Totuși, nenorocirea nu s-a produs. Tocmai când focul începuse să se întetească și câteva frunze din jurul pirostriei se aprindeau, părinții Mariei se întorceau de la câmp cu tractorul și remorca. Tatăl ei, aflat în remorcă, a zărit focul și a înțeles imediat pericolul. A sărit din remorcă în mers și a fugit într-un suflet spre locul acela.

Nu știa cine aprinsese focul, dar în acel moment nici nu conta. A ridicat repede pirostria cu piciorul și, pentru că nu avea apă, s-a dezbrăcat de bluză și a început să arunce cu ea peste flăcări, până când focul s-a stins. Din fericire, nu apucase să se extindă.

Maria și Denisa au plecat spășite spre casă. Denisa a avut grijă să recupereze forma de covrigei și a fugit acasă, speriată de consecințe. Doar știți cum e... părinții cam vorbesc între ei.

Maria, îngrozită de ce o aștepta, s-a ascuns în atelierul de tâmplărie al tatălui ei. Se aștepta la o pedeapsă serioasă.

Tatăl ei a stins focul, a strâns lucrurile și s-a întors în curte, unde a început să descarce porumbul din remorcă.

Se înserase de-a binelea. Liniștea se așternuse peste gospodărie, dar și în sufletul Mariei, care acum începuse să conștientizeze cât de grav fusese ceea ce făcuse.

Deodată, ușa atelierului s-a deschis. Tatăl ei a intrat încet și s-a apropiat de ea. Maria plângea. Printre lacrimi, i-a spus că îi pare rău.

El a luat-o în brațe și i-a explicat cât de periculoasă fusese situația: un incendiu al pădurii ar fi putut cuprinde casa și gospodăria lor, iar ea însăși ar fi putut păți ceva.

– Știi de ce nu s-a întâmplat asta? a întrebat-o el.

Apoi a continuat:

– Pentru că îngerii noștri păzitori au fost aproape. Mulțumesc Domnului că te-a păzit!

Apoi s-au rugat împreună.

Pentru Maria, a fost o experiență pe care nu a uitat-o niciodată, cu o învățătură prețioasă: un foc mic poate provoca o tragedie mare. A înțeles, de asemenea, că îngerul ei păzitor îi este mereu aproape și că Dumnezeu i-a dăruit părinți extraordinari, a căror iubire nu o va putea răsplăti niciodată.

Ce ziceți, merită mami și tati o îmbrățișare? Da, sigur că da! Haideti, fugiți și oferiți-le una!